

Sygn. akt II Ka 502/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Tadeusz Bizior

Sędziowie: SO Dorota Bogucka-Zielonka

SO Lesław Dąbrowski (spr.)

Protokolant: st.sekr.sąd. Agnieszka Nowakowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Joanny Lisiczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2014 roku

sprawy **R. C.**

oskarżonego z art.178a§4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 28 marca 2014 r. sygn. akt VII K 304/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz orzeczenie o karze grzywny ;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt II Ka 502/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2014r., sygn. akt VII K 304/13 Sąd Rejonowy w Zamościu oskarżonego R. C. uznał za winnego tego, że w dniu 2 marca 2013r. w G. prowadził samochód osobowy marki F. znajdując się w stanie nietrzeźwości, będąc przy tym już wcześniej skazanym za tego powodu wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu w sprawie VII K 497/07 i znajdując się jeszcze w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym – to jest za czyn z art. 178a § 4 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podst. art. 69 § 1, §2 i § 4 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby; na podst. art. 71 § 1 kk orzekł grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 15 złotych; orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat; obciążył go kosztami sądowymi w kwocie 559,95 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator, który zaskarżył wyrok w części orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na nietrafnym przyjęciu, że pozytywna opinia z miejsca zamieszkania oraz znaczny upływ czasu od popełnienia poprzedniego podobnego przestępstwa stanowią szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 69 § 4 kk, umożliwiając warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, wniósł o uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz orzeczenia o karze grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora jest zasadna, ponieważ decydując się na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności sąd pierwszej instancji dokonał nieprawidłowej oceny co do wystąpienia okoliczności szczególnie uzasadnionego wypadku. Ustawą z dnia 12 lutego 2010r. o zmianie min. ustawy Kodeks karny wprowadzono zakaz stosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawców przestępstw kwalifikowanych z art. 178 a § 4 kk. Zgodnie z wolą ustawodawcy takie zawieszenie jest zatem możliwe, wyłącznie w sytuacji stwierdzenia wystąpienia „szczególnie uzasadnionego wypadku”. Oczywistym jest wobec tego, że do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do R. C. nie było wystarczające stwierdzenie wystąpienia samej tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej, o jakiej mowa w przepisie art. 69 § 1 i § 2 kk. Niezbędne było ponad to stwierdzenie, rzeczywistego wystąpienia szczególnie uzasadnionego wypadku. Oceniając, charakter owego „szczególnie uzasadnionego wypadku”, należy stwierdzić, że jest on pokrewny pojęciu „szczególnych okoliczności”, poprzez które należy rozumieć okoliczności charakteryzujące osobowość sprawcy, jak i inne wymienione w obecnym przepisie art. 53 § 2 k.k. elementy, jeżeli przemawiają zdecydowanie na korzyść sprawcy i wskazują, że nie jest konieczne, ani celowe wymierzanie mu kary bezwzględnego pozbawienia wolności (zob. wyrok SN z dnia 23.01.1979 r., IV KRN 367/78 – OSNKW 1979/5/53). Doktryna i orzecznictwo Sądu Najwyższego wypracowały pojęcie „szczególnie uzasadnionego wypadku” także na gruncie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary (art.60 k.k.). Za tego rodzaju „wypadki” uznawane są sytuacje, do których należą m.in.: zły stan zdrowia sprawcy, zwiększający w dużym stopniu dolegliwość kary, wyjątkowe pobudki działania, naprawienie w całości wyrządzonej szkody, urodzenie się przed wyrokiem dziecka wymagającego intensywnej opieki itp. szczególne wydarzenia (zob. Zbigniew Cwiakalski w Komentarzu do kodeksu karnego, Zakamycze 2004r.). Żadna z powyżej wskazanych okoliczności w sprawie niniejszej jednak nie wystąpiła. Należało zgodzić się z apelacją, że nie może zostać za okoliczności uzasadniające szczególny wypadek uznany upływ czasu od poprzedniego skazania oraz pozytywna opinia z miejsca stałego zamieszkania, przy czym wbrew przekonaniu sądu meriti, opinia ta nie jest aż tak jednoznacznie pozytywna. Wywiad środowiskowy jest dosyć powierzchowny i niemiarodajny, ponieważ – jak wynika z postrzeżeń sporządzającego go kuratora oskarżony nie przebywa stale w miejscu stałego zameldowania i mimo wszystko przebijają z niego skłonność oskarżonego do alkoholu, czego zresztą dowodem jest chociażby niniejsze skazanie, zaś informacja z rejestru karnego dowodzą, już trzeciego skazania, co oznacza, że oskarżony nie jest sprawcą przypadkowym. W sytuacji znacznej dynamiki wzrostu przestępstw drogowych, popełnianych przez sprawców znajdujących się pod wpływem alkoholu, nadmierne liberalizowanie i w istocie ignorowanie poprawnych ocen przez sąd rejonowy okoliczności „szczególnego wypadku” wydaje się być zabiegiem nietrafnym i nieuzasadnionym. Kierując się powyższymi względami Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskiem wniesionej apelacji, uchylając orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz orzeczenie o wymierzeniu akcesoryjnej kary grzywny. W przekonaniu sądu ad quem nie zachodziła potrzeba obniżania wymierzonej kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, ponieważ wymiar jej mieści się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i nie przekracza poziomu zawinienia. Tak samo, ze względu na znaczny poziom nietrzeźwości środek karny w postaci trzyletniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych należało uznać za współmierny i nie powodujący nadmiernej uciążliwości. Ze względu na orzeczenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności, która w sposób zasadniczy będzie miała wpływ na obniżenie realnych możliwości zarobkowych oskarżonego, Sąd Okręgowy, kierując się zasadą słuszności zwolnił go w całości o obowiązku zapłaty kosztów sądowych. Rozstrzygnięcie to uzasadniają przepisy art. 624 § 1 kpk.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.